

28

## 15. Vännelill.

Ernst Beckman.

Ej fort.

Duett.

1. Och Vän-ne-lill, prin - ses - san, med kro - na och spi - ra, hon vand - rar ge - nom skog, ge - nom  
2. Men kå - ra, vack - ra vild - ros, som blos - sar i ha - gen, din tagg har läm - nat blod på den

blom - man - de ängh. Hön bin - der vil - da ro - sor, små lam - men att si - ra, hon ploc - kar rö - da  
snö - hvi - ta hand. Du, rö - da smul - tron, dof - ten för - svin - ner med da - gen, och val - lar - flic - kan

29

smul-tron till kost-bar per - le - sträng. Och vi - sor sjun-ger hon där-till, och lyss - na får hvem  
 vak-nar från fag - ra drömmars land. Men än - då klin-gar hen-nes drill, och lyss - na du som

*ritard.*

helst som vill, när trast och sis - ka sjun - ga i kapp med Vän - ne - lill.  
 kan och vill: än sjun - ger he - la sko - gen med vä - na Vän - ne - lill.

*ritard.*